

ข้อมูลพื้นฐาน ประเทศมาเลเซีย

ชื่อทางการ มาเลเซีย

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ที่ตั้ง: ตั้งอยู่ในเขตเส้นศูนย์สูตร ประกอบด้วยดินแดน 2 ส่วน คือ

(1) มาเลเซียตะวันตก ตั้งอยู่บนคาบสมุทรมาลายู ประกอบด้วย 11 รัฐ คือ ปะหัง สลังงอร์ เนกรีเซมบิลัน มะละกา ยะโฮร์ ปะเร กลันตัน ตรังกานุ ปีนัง เกดะห์ และปะลิส

(2) มาเลเซียตะวันออก ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว (กาลิมันตัน) ประกอบด้วย 2 รัฐ คือ ซาบাহ์ และซาราวัก

นอกจากนี้ ยังมีเขตการปกครองภายใต้สหพันธรัฐอีก 3 เขต คือ กรุงกัวลาลัมเปอร์ (เมืองหลวง) เมืองปุตราจายา (เมืองราชการ) และเกาะลาบวน

พื้นที่: 128,430 ตารางไมล์ (329,758 ตารางกิโลเมตร)

ดินแดนอาณาเขต: รวม 2,669 กิโลเมตร โดยมีพื้นที่อาณาเขตติดต่อกับประเทศบรูไน 381 กิโลเมตร อินโดนีเซีย 1,782 กิโลเมตร และไทย 506 กิโลเมตร

เขตชายฝั่ง: 4,675 กิโลเมตร (คาบสมุทรมลายู 2,068 กิโลเมตร, มาเลเซียตะวันออก 2,607 กิโลเมตร)

เมืองหลวง: กรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur)

เมืองราชการ : เมืองปุตราจายา (Putrajaya)

ภูมิอากาศ: เขตร้อนชื้น มีลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ในเดือนเมษายนถึงตุลาคม และ
ตะวันออกเฉียงเหนือในเดือนตุลาคมถึงกุมภาพันธ์ อุณหภูมิเฉลี่ย 28 C

ภูมิประเทศ: พื้นที่ชายฝั่ง สูงชันเป็นเนินเขาและภูเขา

ทรัพยากรธรรมชาติ: ดีบุก ปิโตรเลียม ไม้สัก ทองแดง เหล็ก ก๊าซธรรมชาติ หินแร่

ภัยธรรมชาติ: อุทกภัย แผ่นดินถล่ม ไฟป่า

สภาพแวดล้อม (ปัญหาปัจจุบัน): มลพิษทางอากาศจากโรงงานอุตสาหกรรมและ
ยานพาหนะ มลพิษทางน้ำจากการตัดไม้ทำลายป่า
ควันจากไฟป่าของอินโดนีเซีย

เวลา: + 8 GMT

การเดินทาง (ทางอากาศ):

จากกรุงเทพฯ (BKK) ไปกรุงกัวลาลัมเปอร์ (KUL)

TG 415 09:00 – 12:10 ทุกวัน

จากกรุงกัวลาลัมเปอร์ (KUL) ไปกรุงเทพฯ (BKK)

TG 417 16:00 – 19:10 ทุกวัน

1.2 ประชาชน

ประชากร: 26.24 ล้านคน (2549)

โครงสร้างอายุ: 0-14 ปี: 32.6% (ชาย 4,093,859/หญิง 3,862,730)

15-64 ปี: 62.6% (ชาย 7,660,680/หญิง 7,613,537)

65 ปี และสูงกว่า: 4.7% (ชาย 509,260/หญิง 645,792)

อัตราการเติบโตของประชากร: 1.78% (2549)

สัญชาติ: ชาวมาเลเซีย (Malaysian)

กลุ่มชนพื้นเมือง: มาเลย์ 50.4% จีน 23.7% ชนพื้นเมือง 11% อินเดีย 7.1%
อื่นๆ 7.8% (2547)

ศาสนา: อิสลาม (ศาสนาประจำชาติ 60.4%) พุทธ (19.2%) คริสต์ (11.6%)

ฮินดู (6.3%) อื่นๆ (2.5%)

ภาษา: Bahasa Melayu (ภาษาราชการ) อังกฤษ จีน (Cantonese, Mandarin Hokkien, Hakka, Hainan, Foochow) Telugu Malayalam Panjabi ไทย และ
ทางตะวันออกเฉียงใต้มีภาษาท้องถิ่นจำนวนมาก ส่วนใหญ่พูดภาษา Iban และ Kadazan

1.3 รัฐบาล

ประเภทของรัฐบาล: รัฐธรรมนูญโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ประกอบด้วยสภา

สองสภา คือวุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร¹

การแบ่งส่วนบริหาร: 13 รัฐ Johor Kedah Kelantan Melaka Negeri Sembilan

Pahang Perak Perlis Pulau Pinang Sabah Sarawak

Selangor และ Terengganu และเขตสหพันธรัฐ ประกอบด้วย

Kuala Lumpur Labuan และ Putrajaya

รัฐธรรมนูญ: วันที่ 31 สิงหาคม 2500 แก้ไขเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2506

ระบบกฎหมาย: ใช้หลักกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ (English common law)

การพิจารณาบททวนโดยศาลสูงสุด กฎหมายอิสลามจะใช้กับชาว

มุสลิมในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว

ฝ่ายบริหาร: ประมุขของรัฐ Sultan MIZAN Zainal Abidin (13 ธันวาคม 2549)

หัวหน้ารัฐบาล นายกรัฐมนตรี ABDULLAH bin Ahmad Badawi

(31 ตุลาคม 2546) รองนายกรัฐมนตรี Mohamed NAJIB bin Abdul

Razak (7 มกราคม 2547)

คณะรัฐมนตรี แต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี จากรัฐสภา โดยได้รับการ

ยินยอมจากประมุขของรัฐ

การเลือกตั้ง ประมุขของรัฐเลือกโดยผู้ปกครองของทั้ง 9 รัฐ มีระยะเวลา

การดำรงตำแหน่ง 5 ปี นายกรัฐมนตรีได้รับเลือกจากสมาชิกสภาผู้แทน

ราษฎร

ฝ่ายนิติบัญญัติ: ประกอบด้วยสภาสองสภา คือ

วุฒิสภา (Senate or Dewan Negara) จำนวน 70 คน โดย 44 คน แต่งตั้ง

โดยประมุขของรัฐ และ 26 คน แต่งตั้งโดยองค์การนิติบัญญัติ

สภาผู้แทนราษฎร (Dewan Rakyat) จำนวน 219 คน เลือกจากการ

ลงคะแนนความนิยมจากประชาชน มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี

การเลือกตั้ง สภาผู้แทนราษฎร ครั้งล่าสุดมีการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 21

มีนาคม 2547 การเลือกตั้งครั้งถัดไปจะมีขึ้นในปี 2552

ฝ่ายตุลาการ: ศาลสหพันธรัฐ ผู้พิพากษาแต่งตั้งโดยประมุขของรัฐตามคำแนะนำของ

นายกรัฐมนตรี

กลุ่มเรียกร้องทางการเมืองและผู้นำต่าง ๆ : NA

¹ ยกเว้น Melaka and Pulau Pinang (Penang) และ Sabah and Sarawak in East Malaysia มีผู้ว่าการแต่งตั้งโดยรัฐบาล อำนาจของรัฐบาลจำกัดโดยรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐ

1.4 การเป็นสมาชิกในองค์การระหว่างประเทศ: APEC, APT, ARF, AsDB, ASEAN, BIS, C, CP, EAS, FAO, G-15, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICFTU, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, Interpol, IOC, IPU, ISO, ITU, MIGA, MINURSO, MINUSTAH, MONUC, NAM, OIC, ONUB, OPCW, PCA, PIF (partner), UN, UNAMSIL, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNMEE, UNMIL, UNMIS, UPU, WCL, WCO, WFTU, WHO, WIPO, WMO, WTO

1.5 การจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรี²:

(1) Malaysia – Pakistan FTA

- ได้ลงนามในส่วนของ Early Harvest Programme (EHP) เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2548 และได้เริ่มดำเนินการ EHP ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2549
- สินค้าที่มาเลเซียนำมาลดภาษีภายใต้ EHP มี 114 รายการ ได้แก่ เส้นด้าย เสื้อผ้า และสิ่งทอ ส่วนสินค้าของปากีสถานมี 125 รายการ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องจักรผลิตภัณฑ์พลาสติก เคมีภัณฑ์ ยาง และไม้ซุง
- ตั้งแต่เดือนเมษายน 2548 Malaysia-Pakistan Trade Negotiating Committee (TNC) ประชุมไปแล้ว 8 ครั้ง ล่าสุด ที่ประชุมได้หารือเรื่องรูปแบบของการลดภาษี (Modality) กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (Rules of Origin: ROO) บริการและการลงทุน

(2) Malaysia – Australia FTA

- ประชุม TNC ไปแล้ว 4 ครั้ง ล่าสุดเมื่อวันที่ 3-7 กรกฎาคม 2549 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเด็นที่ยังค้างอยู่ ได้แก่ การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ นโยบายการแข่งขัน และทรัพย์สินทางปัญญา

(3) Malaysia – New Zealand FTA

- ประชุม TNC ไปแล้ว 6 ครั้ง ล่าสุดเมื่อวันที่ 24-28 เมษายน 2549 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ สามารถสรุปผลได้ใน 6 เรื่อง ได้แก่ พิธีการศุลกากร ทรัพย์สินทางปัญญา ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (SPS) และมาตรการทางเทคนิคที่เป็นอุปสรรคทางการค้า (TBT)
- ปัจจุบัน การเจรจาได้หยุดชะงักไป เนื่องจากนิวซีแลนด์ยังคงยืนยันให้รวมเรื่อง Automatic MFN provision for services การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ แรงงาน และสิ่งแวดล้อม

(4) Malaysia – United States FTA

- ประชุม TNC ไปแล้ว 4 ครั้ง ล่าสุด เมื่อต้นเดือนมกราคม 2550 ณ เมืองซานฟรานซิสโก เรื่องที่มีความคืบหน้าในการเจรจา ได้แก่ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า ทรัพย์สินทางปัญญา และโทรคมนาคม ส่วนเรื่องที่ยังไม่มีความคืบหน้า ได้แก่ สินค้าเกษตร สิ่งแวดล้อมและแรงงาน การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ โดยเฉพาะ นโยบายของ

² ที่มา : www.miti.gov.my Malaysia Trade and Industry Portal – Malaysia Involvement in FTA

มาเลเซียในการให้สิทธิพิเศษแก่บริษัทที่มีกลุ่มคนมาเลย์ ถือหุ้นเกินกว่า 51% (Bumiputra Policy) มาตรการ SPS และการค้าบริการ

(5) MALAYSIA-US TRADE AND INVESTMENT FRAMEWORK AGREEMENT (TIFA)

- ลงนามกรอบความตกลงฯ เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2547 มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการค้าและการลงทุนระหว่างมาเลเซียและสหรัฐฯ
- มีการจัดตั้ง Joint Council on Trade and Investment (JCTI) ซึ่งจะประชุมอย่างน้อยปีละครั้ง จนถึงปัจจุบัน มีการประชุม JCTI ไปแล้ว 3 ครั้ง ล่าสุดเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2548 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ มีความคืบหน้าในสาขาต่างๆ เช่น ความร่วมมือด้านศุลกากร การจดทะเบียนวิชาชีพของสถาปนิก มาตรการ SPS และการบังคับใช้ IPR

(6) Japan-Malaysia Economic Partnership Agreement (JMEPA)

- สรุปผลการเจรจาไปแล้วเมื่อเดือนตุลาคม 2548 โดยนายกรัฐมนตรีทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในความตกลงฯ เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2548 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์

(7) Malaysia – Chile FTA

- เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2548 นายกรัฐมนตรีมาเลเซียและประธานาธิบดีชิลีได้ตกลงที่จะให้มีการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้ง Malaysia – Chile FTA ซึ่งต่อมาได้มีการจัดตั้ง Joint Study Group (JSG) ขึ้น เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2549 จนถึงปัจจุบัน ได้มีการประชุม JSG ไปแล้ว 2 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อเดือนกันยายน 2549

(8) Malaysia – Korea FTA

- จะเริ่มเจรจาหลังจากมีความคืบหน้าในการเจรจา ASEAN-Korea FTA ซึ่งได้ข้อสรุปเรื่องสินค้าแล้ว เมื่อเดือนธันวาคม 2548 และอยู่ระหว่างการเจรจาเรื่องการลงทุนและบริการ

(9) Malaysia – India Comprehensive Economic Cooperation Agreement (CECA)

- หลังจากที่นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้ไปเยือนอินเดียเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2547 ทั้งสองฝ่ายได้ตัดสินใจให้มีการศึกษาความเป็นไปได้ในการเสริมสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างครอบคลุม
- เมื่อวันที่ 17 มกราคม 2548 รัฐมนตรีการค้าและอุตสาหกรรมมาเลเซียและรัฐมนตรีการค้าอินเดียได้เห็นชอบให้มีการจัดตั้ง Joint Study Group เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำ CECA ซึ่งครอบคลุมการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน รวมทั้งความร่วมมือทางเศรษฐกิจในสาขาต่างๆ
- ปัจจุบัน การศึกษาได้เสร็จสิ้นแล้ว สรุปผลว่า CECA จะช่วยขยายการส่งออกสินค้าและบริการของมาเลเซียไปอินเดีย และช่วยให้มาเลเซียได้ประโยชน์จากความร่วมมือในสาขาที่อินเดียมีความก้าวหน้า เช่น ไบโอเทคโนโลยี การพัฒนา software วิทยาศาสตร์และการศึกษา นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้มาเลเซียเข้าไปให้บริการด้านการก่อสร้างและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในอินเดีย

(10) Trade Preferential System-Organization of Islamic Conference (TPS-OIC)

- มาเลเซียได้ลงนามและให้สัตยาบันในกรอบความตกลง Trade Preferential System ระหว่างประเทศสมาชิก OIC เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2547 และ 23 กรกฎาคม 2547 ตามลำดับ
- ปัจจุบัน TPS-OIC มีสมาชิกทั้งหมด 17 ประเทศ ได้แก่ มาเลเซีย บังคลาเทศ คาเมรูน อียิปต์ จีเนีย จอร์แดน เลบานอน ลิเบีย มัลดีฟว์ ปากีสถาน เซเนกัล ซีเรีย ตูนิเซีย ตุรกี ยูกันดา สหรัฐอาหรับเอมิเรต และอิหร่าน
- เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2548 รัฐมนตรีเศรษฐกิจและการค้าของ OIC ได้ให้การรับรอง Protocol on the Preferential Tariff Scheme (PRETAS) สำหรับ TPS-OIC

(11) Preferential Tariff Arrangement – Group of Eight Developing Countries (PTA-D-8)

- ประกอบด้วยประเทศมุสลิม 8 ประเทศ ได้แก่ บังคลาเทศ อินโดนีเซีย อิหร่าน มาเลเซีย อียิปต์ ไนจีเรีย ปากีสถาน และตุรกี ได้มีการลงนามในความตกลง Preferential Tariff Area ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลง FTA ในการประชุม D-8 Summit ครั้งที่ 5 เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2549 ณ เมืองบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย

2. ข้อมูลเศรษฐกิจ

2.1 ภาพรวม:

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ในช่วง 40 ปีที่ผ่านมา มาเลเซียเปลี่ยนจากประเทศที่พึ่งพาการผลิตเหมืองแร่และการส่งออกสินค้าเกษตร อาทิ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา ไม้ซุง และดีบุก เป็นประเทศที่มีรายได้หลักมาจากการผลิตสินค้าและบริการ โดยในปี 2548 ภาคการผลิตคิดเป็นสัดส่วน 30.6% ของ GDP ในขณะที่ ภาคบริการมีสัดส่วน 46.3%

การขยายตัวทางเศรษฐกิจของมาเลเซียพึ่งพาการส่งออกเป็นสำคัญ โดยเฉพาะ สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งทำให้มาเลเซียได้รับผลกระทบอย่างหนักจากภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัว รวมถึงสินค้า IT ในปี 2544 และ 2545 เศรษฐกิจมาเลเซียฟื้นตัวขึ้นได้ในปี 2546 เรื่อยมาจนมีอัตราการขยายตัว 7% ในปี 2547 และ 5.2% ในปี 2548 และคาดว่าในปี 2549 จะขยายตัว 5.8%

ในปี 2549 การขยายตัวทางเศรษฐกิจของมาเลเซียมาจากภาคบริการ การผลิต และการเกษตร โดยคาดว่า ภาคบริการจะขยายตัว 5.7% (ปี 2548: 6.5%) ภาคการผลิต 7.3% (ปี 2548: 5.1%) เนื่องจากแนวโน้มความต้องการสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ในตลาดโลกที่ดีขึ้น และภาคการเกษตร 5.3% (ปี 2548: 2.5%) ซึ่งมาจากมาตรการของรัฐบาลในการพัฒนาการเกษตรให้ทันสมัยและเปลี่ยนไปสู่การผลิตสินค้าเกษตรที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและมีขนาดใหญ่ ประกอบกับผลผลิตยางพารา ผลผลิตทางการเกษตร และปศุสัตว์ที่เพิ่มขึ้น รวมทั้งราคาสินค้าที่สูงขึ้น โดยเฉพาะ ยางพาราและน้ำมันปาล์ม ทั้งนี้ กิจกรรมภายในประเทศที่เพิ่มขึ้น โอกาสการจ้างงานสูงขึ้น จึงคาดว่า ในปี 2549 อัตราการว่างงาน จะยังคงอยู่ที่ 4%

ด้านการค้าระหว่างประเทศ มาเลเซียมียอดบัญชีเดินสะพัดเกินดุลติดต่อกันเป็นปีที่ 9 เนื่องจากการขยายตัวของการส่งออก และคาดว่าจะยังคงเกินดุลในปี 2549 โดยมีการไหลเข้าของเงินทุนจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (Gross National Product: GNP) จะขยายตัว 11.6% มีมูลค่า 525,853 ล้านริงกิต มีรายได้ประชาชาติต่อหัว เพิ่มขึ้น 11.8% หรือเท่ากับ 11,871 เหรียญสหรัฐ

ทั้งนี้ มาเลเซียยังคงมีบทบาทนำในการส่งออกสินค้าหลายชนิดในตลาดโลก โดยเป็นแหล่งผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมันที่สำคัญของโลก ผลผลิตปาล์มน้ำมันมีปริมาณถึง 15 เมตริกตันในปี 2548 มีสัดส่วนการส่งออก 3.5% ของการส่งออกรวม การส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมมีสัดส่วนประมาณ 85% ของการส่งออกรวม โดยเฉพาะสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีอัตราการขยายตัวของการผลิตในระดับตัวเลข 2 หลักในช่วง 25 ปีที่ผ่านมา ยกเว้นในปี 2501 และปี 2544 ซึ่งการผลิตลดลง การผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ยังต้องพึ่งพาการนำเข้าชิ้นส่วนเป็นหลัก รัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะเพิ่มสัดส่วนการใช้วัตถุดิบและชิ้นส่วนภายในประเทศและสร้างมูลค่าเพิ่มในการผลิต เนื่องจากการส่งออกยังคงเน้นสินค้าอิเล็กทรอนิกส์เป็นส่วนใหญ่ เศรษฐกิจของมาเลเซียจึงมีความเสี่ยงต่อการเปลี่ยนแปลงของความต้องการในตลาดโลก ในปี 2548 การส่งออกสินค้าและบริการของมาเลเซียมีสัดส่วน 123% ของ GDP ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงเมื่อเทียบกับมาตรฐานระหว่างประเทศ

ในปี 2549 อัตราเงินเฟ้ออยู่ที่ 3.6% เป็นอัตราที่สูงที่สุดในช่วง 8 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม การลดราคาน้ำมันในตลาดโลกและค่าเงินริงกิตที่แข็งขึ้นจะทำให้อัตราเงินเฟ้อลดลงเป็น 3.3% ในปี 2550 และ 3% ในปี 2551 อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราของมาเลเซียเริ่มมีความอ่อนไหวต่อแนวโน้มอัตราดอกเบี้ยระหว่างประเทศมากขึ้น หลังจากที่นำระบบค่าเงินลอยตัวแบบจัดการ มาใช้แทนระบบอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2548 แรงกดดันที่อาจทำให้ราคาสูงขึ้นยังคงมีอยู่ หากรัฐบาลลดเงินอุดหนุนราคาเชื้อเพลิงขายปลีก แต่ก็อาจหักลบไปบางส่วนจากการลดราคาวัตถุดิบในตลาดโลก ในปี 2550-2551 แรงกดดันของค่าแรงจะอ่อนลง จากแนวโน้มของอัตราเงินเฟ้อที่ลดลง

2.2 ดัชนีเศรษฐกิจ

- ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจต่าง ๆ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) (2549)

GDP Official Exchange Rate: 132.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ

GDP Real Growth Rate: 5.3%

GDP Per Capita : 12,900 เหรียญสหรัฐ

GDP Per Capita (at PPP) : 12,900 เหรียญสหรัฐ

GDP by Sector: เกษตร: 8.7%

อุตสาหกรรม: 49.9%

บริการ: 43.5%

กำลังคน: จำนวน 10.67 ล้านคน (2548)

สาขาเกษตร: 14.5%

สาขาอุตสาหกรรม: 36%

สาขาบริการ: 49.5% (2543)

อัตราการว่างงาน: 3.5% (2549)

รายได้ครัวเรือนหรือการบริโภค: ต่ำสุด 10%: 1.4%

สูงสุด 10%: 39.2% (2546)

อัตราเงินเฟ้อ: 3.8% (2549)

การลงทุน (FDI, net inflows): 4.6 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2547)

แหล่งเงินทุน FDI: สหรัฐฯ ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เนเธอร์แลนด์ เกาหลีใต้

งบประมาณ: รายได้: 30.57 พันล้านเหรียญสหรัฐ

รายจ่าย: 34.62 พันล้านเหรียญสหรัฐ

- สาขาการผลิตที่สำคัญ

สินค้าเกษตร: คาบสมุทรมาลาเซีย – ยางพารา, น้ำมันปาล์ม, โกโก้, ข้าว

ซาบาร์ห์ - พืชทดแทน, ยาง, ไม้สัก, มะพร้าว, ข้าว

ซาราวัก - ยางพารา, พริกไทย, ไม้สัก

สินค้าอุตสาหกรรม:

คาบสมุทรมาลาเซีย – การผลิตและแปรรูปยางพาราและน้ำมันปาล์ม

อุตสาหกรรมการผลิตขนาดเบา อิเล็กทรอนิกส์

เหมืองดีบุก ไม้ การแปรรูปไม้สัก

ซาบาร์ห์ – ป่าไม้, การผลิตปิโตรเลียม

ซาราวัก – การแปรรูปสินค้าเกษตร, การผลิตและกลั่นปิโตรเลียม, ป่าไม้

ดุลบัญชีเดินสะพัด (Current Account Balance): 14.06 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2548)

- การค้าระหว่างประเทศ (2549)

การส่งออก: 158.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ f.o.b.

สินค้าส่งออก: อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติเหลว ไม้และ

ผลิตภัณฑ์ไม้ น้ำมันปาล์ม ยางพารา สิ่งทอ ผลิตภัณฑ์เคมี

ตลาดส่งออกสำคัญ: สหรัฐฯ 18.8% สิงคโปร์ 15.4% ญี่ปุ่น 8.9% จีน 7.2% ไทย 5.3%

การนำเข้า: 127.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ f.o.b.

สินค้านำเข้า: อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม พลาสติก ยานพาหนะ
เหล็ก และผลิตภัณฑ์เหล็กกล้า, ผลิตภัณฑ์เคมี
แหล่งนำเข้าสำคัญ: ญี่ปุ่น 13.3% สหรัฐฯ 12.6% จีน 12.2% สิงคโปร์ 11.7% ไทย 5.5%
ไต้หวัน 5.5 % เกาหลีใต้ 5.4 % เยอรมัน 4.4 %

- ข้อมูลอื่น ๆ

ดุลบัญชีเดินสะพัด : 20.0 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2548)

ดุลบัญชีเดินสะพัด : 14.8% ของ GDP (2548)

เงินสำรองเงินตราต่างประเทศ: 70.23 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2548)

หนี้จากต่างประเทศ : 52.2 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2548)

สกุลเงิน (รหัสย่อ): รिंगกิต (Ringgits--MYR)

อัตราการแลกเปลี่ยน: 3.67 รिंगกิต/ดอลลาร์สหรัฐฯ 10.65 (2549) บาทไทย/ริงกิต

ปีงบประมาณ: มกราคม-ธันวาคม

(ที่มา: <http://www.indexmundi.com/malaysia>)

2.3 การจ้างแรงงานต่างชาติ

มาเลเซียมีประชากรในวัยแรงงานประมาณ 10.5 ล้านคน เป็นตลาดสำคัญของแรงงานต่างชาติ โดยเฉพาะแรงงานระดับล่าง หรือแรงงานไร้ฝีมือ เนื่องจากภาครัฐและเอกชนมีโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่แรงงานมาเลเซียเองต้องการทำงานในด้านอื่นมากกว่า จากนโยบายของรัฐบาลที่มีเป้าหมายจะยกระดับประเทศขึ้นเป็นประเทศพัฒนาแล้วภายในปี 2020 รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับการปรับปรุงโครงสร้างภายในเพื่อรองรับการขยายตัวของการค้าการลงทุน โดยเฉพาะในภาคบริการ เช่น การท่องเที่ยว การดูแลสุขภาพ การศึกษา การเงิน และสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้เกิดช่องว่างของแรงงานไร้ฝีมือ และต้องการแรงงานต่างชาติตลอดเวลา เนื่องจากแรงงานท้องถิ่นมีไม่เพียงพอ ปัจจุบันมีแรงงานต่างชาติที่ถูกกฎหมายประมาณ 1.8 ล้านคน เป็นชาวอินโดนีเซีย 66% เนปาล 11% อินเดีย 8% ที่เหลือเป็นชาวบังคลาเทศ เวียดนาม พม่า กัมพูชา และไทย จากสถิติของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองมาเลเซียเมื่อเดือนมิถุนายน 2549 แรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในมาเลเซียมีจำนวน 7,901 คน แบ่งเป็นสาขาอาชีพในธุรกิจบริการ 4,766 คน ก่อสร้าง 1,388 คน การผลิต 849 คน แม่บ้าน 451 คน การเกษตร และเพาะปลูก 437 คน นอกจากนี้ ยังมีแรงงานไทยกว่า 2 หมื่นคนที่มีได้มีใบอนุญาตทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายมาเลเซีย ส่วนใหญ่อยู่ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เดินทางเข้าออกผ่านด่านชายแดนต่างๆ โดยถือวีซ่าประเภทท่องเที่ยว และมีสิทธิอาศัยเพื่อลักลอบทำงานได้ 30 วัน ส่วนใหญ่ทำอาชีพการเกษตร ประมง พนักงานร้านอาหาร นวดแผนโบราณ ช่างทำผม และก่อสร้าง

ตามนโยบายและระเบียบสำหรับแรงงานต่างชาติ รัฐบาลมาเลเซียกำหนดให้แรงงานต่างชาติ ยกเว้นแรงงานอินโดนีเซีย จะต้องเข้ารับการฝึกอบรม (Induction Course) ด้านภาษา วัฒนธรรมและกฎหมายของ

มาเลเซีย ณ ประเทศต้นทางก่อนเข้าไปทำงานในมาเลเซีย โดยนายจ้างจะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ของมาเลเซียก่อน จึงจะสามารถขอรับการตรวจลงตราอนุญาตให้ทำงาน ปัจจุบัน สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 12 จังหวัดสงขลา เป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการฝึกอบรมหลักสูตรดังกล่าว ให้แก่แรงงานไทย

สาขาอาชีพแรงงานไทยที่เป็นที่ต้องการอย่างต่อเนื่องในมาเลเซีย ได้แก่ นวดแผนไทย ซึ่งเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี อย่างไรก็ตาม ได้มีปัญหากลักลอบเข้าไปประกอบอาชีพแฝงเร้นเพื่อให้บริการทางเพศเพิ่มมากขึ้น ทำให้กระทรวงสาธารณสุขและสมาคมกายภาพบำบัดของมาเลเซีย (Malaysian Society for Complementary Therapists: MSCT) ได้กำหนดคุณสมบัติให้ผู้เข้ามาทำงานในอาชีพนี้ต้องผ่านหลักสูตรการนวดแผนไทยอย่างน้อย 372 ชั่วโมง และต้องผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแห่งชาติสาขานวดแผนไทยระดับที่ 2 จากกรมพัฒนาฝีมือแรงงานของไทย ซึ่งมีผลกระทบต่อแรงงานไทยที่ทำงานด้านนี้มาก่อนแล้ว กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ร่วมกับ สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน ภาค 12 จังหวัดสงขลา และวิทยาลัยแรงงาน จึงได้จัดโครงการส่งเสริมและแก้ปัญหาการทำงานของพนักงานนวดแผนไทยในมาเลเซีย เพื่อทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ สาขาการแพทย์แผนไทย ระดับ 1 และ 2 ณ สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติในต่างประเทศ

นอกจากนี้ สาขาอาชีพที่แรงงานไทยเข้าไปทำงานมากในมาเลเซีย คือ เซฟ กู้ก และผู้ช่วยกู้ก แต่ส่วนใหญ่ยังไม่เคยผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ในขณะที่แรงงานในภาคก่อสร้างเริ่มลดลง เนื่องจากโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่มีจำนวนน้อย ประกอบกับบริษัทก่อสร้างหันไปใช้แรงงานจากประเทศอื่นที่มีค่าจ้างต่ำกว่าแรงงานไทย โดยในปัจจุบัน แรงงานไทยได้เข้าไปทำงานในมาเลเซียโดยไม่ผ่านบริษัทนายหน้าจัดหางานเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาเรื่องการคุ้มครองสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้เพิ่มขึ้นด้วย

3. การเมืองและสังคม:

ความเป็นมา : ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองและการเข้ายึดครองของญี่ปุ่น พรรค UMNO (the United Malays National Organisation) เป็นแกนนำในการเรียกร้องอิสรภาพจากประเทศอังกฤษ จนในที่สุดมลายาได้เป็นรัฐอิสระในปี 1957 และได้มีการก่อตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียในปี 1963 รวมทั้งรัฐบอร์เนียวแห่งชาบาร์และซาราวัก และสิงคโปร์ซึ่งภายหลังได้แยกตัวออกไปเมื่อปี 1965 หลังจากการต่อสู้เพื่อการเลือกตั้งทั่วไปในปี 1969 ได้เกิดการปะทะกันระหว่างชาวมลายูและชาวมลายูเชื้อสายจีน รัฐบาลผสมซึ่งได้ครองอำนาจหลังจากได้รับอิสรภาพซึ่งประกอบด้วยพรรค UMNO, พรรค MCA (Malaysian Chinese Association) และ พรรค MIC (Malaysian Indian Congress) ได้ถูกแทนที่โดยกลุ่มแนวร่วมแห่งชาติ คือ Barisan Nasional (BN, National Front) นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ซึ่งประกอบด้วยพรรคการเมืองสำคัญ ได้แก่ MCA, MIC, Gerakan, PPBB (Parti Pesaka Bumiputera Bersatu), SNP (Sarawak National Party) สำหรับพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรค PAS (Pertubuhan Angkatan Sabilullah) และพรรค DAP (Democratic Action Party)

พรรค UMNO มีนโยบายบริหารประเทศแบบชาตินิยมที่ไม่รุนแรง สนับสนุนให้ชาวมาเลย์มีสิทธิในการมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศ ทั้งในด้านการเมืองและเศรษฐกิจ แนวนโยบายในการบริหารและพัฒนาประเทศหลัก สรุปได้ดังนี้

1. ดำเนินนโยบายอย่างอิสระไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะประเทศตะวันตก
2. พยายามมีบทบาทนำในอาเซียน และกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะกลุ่มประเทศมุสลิม เพื่อเป็นพลังต่อรองกับประเทศตะวันตกในเวทีระหว่างประเทศ
3. พัฒนาการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย โดยไม่ยึดติดกับรูปแบบของประเทศตะวันตก มีแนวดำเนินการของตนเองและให้ความสำคัญต่อเรื่องความมั่นคงภายในประเทศ

หลังจาก ดร. มหาธีร์ โมฮัมหมัด ได้ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2546 ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2546 และได้มีการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2547 ซึ่งผลปรากฏว่า พรรค UMNO และกลุ่มพรรคแนวร่วมแห่งชาติ Barisan Nasional (BN) ภายใต้การนำของ ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี ได้รับชัยชนะเหนือพรรคฝ่ายค้าน (BA) ซึ่งมีพรรค PAS เป็นแกนนำ โดยได้คะแนนเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรเกิน 2 ใน 3 แสดงให้เห็นว่า พรรคฝ่ายค้านยังไม่มีศักยภาพในการทำทลายอำนาจของรัฐบาล และพรรค UMNO ยังสามารถเป็นแกนนำกลุ่ม BN ในการจัดตั้งรัฐบาลต่อไป อย่างไรก็ตาม พรรค UMNO ยังคงมีความแตกแยกกันเองภายในพรรค แม้จะไม่ปรากฏให้เห็นภาพชัด ซึ่งอาจเป็นจุดบ่อนเสถียรภาพและความมั่นคงของพรรครัฐบาล

เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2549 พรรค UMNO ได้จัดการประชุมสมัชชาพรรคสมัยสามัญประจำปี 2549 และได้รายงานผลงานและความพยายามของรัฐบาล ภายใต้การนำของพรรค UMNO ว่า (1) ได้ปฏิบัติตามคำสัญญาที่ให้แก่ประชาชน อาทิ การนำเสนอมตรการในแผนพัฒนามาเลเซีย ฉบับที่ 9 (2) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการส่งเสริมการศึกษา (3) ย้ำความสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยการสร้างแหล่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ และการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม (4) ส่งเสริมประสิทธิภาพการทำงานของภาคราชการ (5) เปิดรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้นทั้งจาก ส.ส. และจากประชาชน (6) ใช้แนวทางทางการทูตและหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ และย้ำว่าชาวมุสลิมควรปรองดองกัน (7) ส่งเสริมความสมานฉันท์ของคนในชาติ (8) ย้ำหลักการอิสลามสายกลาง หรือ Islam Hadhari

พรรค UMNO ยังคงยืนยันในการสนับสนุนหัวหน้าพรรค ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี แต่หลีกเลี่ยงการกล่าวโจมตี ตุน ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด อดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นอดีตหัวหน้าพรรค UMNO ที่ในระยะหลังมีความคิดขัดแย้งกับนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน แม้พรรค UMNO จะสนับสนุนคนเชื้อสายมาเลย์ แต่

ก็ต้องระมัดระวังในการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างคนเชื้อชาติอื่นในมาเลเซียด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2549 นายกรัฐมนตรีได้ปรับคณะรัฐมนตรีเป็นครั้งแรกตั้งแต่จัดตั้งรัฐบาล โดยมีรัฐมนตรีว่าการและรัฐมนตรีช่วยว่าการได้รับแต่งตั้งใหม่รวม 22 ตำแหน่ง (รัฐมนตรีว่าการ 7 ตำแหน่ง รัฐมนตรีช่วยว่าการ 15 ตำแหน่ง) โดยนายกรัฐมนตรียืนยันว่าการแต่งตั้งและปรับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งต่าง ๆ พิจารณาจากความรู้ความสามารถ ประสบการณ์และความรับผิดชอบ และที่สำคัญต้องทำงานเป็นทีมได้ ส่วนบุคคลที่หลายฝ่ายให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือ ดาโต๊ะ ชรี ราฟิดาห์ อาซิช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในคณะรัฐมนตรีมานานกว่า 24 ปี ก็ยังดำรงตำแหน่งเดิมอยู่ แม้ก่อนหน้านี้จะถูกวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความไม่โปร่งใสในการออกใบอนุญาตนำเข้ารถยนต์จากต่างประเทศจนเกิดความขัดแย้งกับ ตุน ดร.มหาริรี โมฮัมหมัด อดีตนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย โดย ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ให้เหตุผลว่า รัฐบาลมาเลเซียจำเป็นต้องพึ่งพาผู้มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญและเป็นที่ยอมรับของประชาคมธุรกิจระหว่างประเทศอย่างดาโต๊ะ ชรี ราฟิดาห์ อย่างไรก็ตาม การปรับคณะรัฐมนตรีครั้งนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อนโยบายหลักของรัฐบาลมาเลเซีย รวมทั้งจะไม่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างมาเลเซียและไทย

นโยบายความมั่นคง

1. ดำเนินยุทธศาสตร์ทางการเมืองโดยยึดอาเซียนเป็นหลักในการดำเนินความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อให้มีการรับรองและปฏิบัติอย่างจริงจังที่จะให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นดินแดนที่เป็นกลางและสันติสุข เพื่อให้มาเลเซียปลอดภัยจากการรุกรานจากภายนอก
2. แสวงหามิตรประเทศที่มีศักยภาพทางทหารอย่างเพียงพอที่จะป้องปรามการกระทำใด ๆ อันจะกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของมาเลเซียตลอดจนการเตรียมกองทัพให้ทันสมัยมีอำนาจเพียงพอที่จะป้องกันประเทศในระยะต้นก่อนการช่วยเหลือจากมิตรประเทศ
3. พัฒนากองทัพ โดยเฉพาะกองกำลังภาคพื้นดินให้เข้มแข็ง เน้นขีดความสามารถในการทำสงครามตามแบบ (conventional) เพื่อป้องกันการรุกรานจากศัตรูภายนอก
4. ปรับปรุงกองกำลังทางเรือให้สามารถป้องกันการแทรกซึม และการยกพลขึ้นบก ตลอดจนปราบปรามการลักลอบค้าของหนีภาษี และการลักลอบทำประมงในน่านน้ำ

ในอนาคตอันใกล้ ยังไม่มีสิ่งบอกระบุว่ามาเลเซียจะมีความขัดแย้งกับต่างประเทศจนถึงกับต้องใช้กำลังทหารในการเผชิญหน้า เนื่องจากมาเลเซียย้ำเสมอว่าต้องการใช้กรอบเจรจาทางการทูตมากกว่าการใช้กำลังพล แต่อาจจะมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ อาทิ อาชญากรรมข้ามชาติ การลักลอบเข้าเมือง การลักลอบค้าแรงงานผิดกฎหมาย ซึ่งมาเลเซียพยายามจะใช้การเจรจาทวิภาคีเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

นโยบายต่างประเทศ

เดิมนโยบายต่างประเทศของมาเลเซียมีเป้าหมายหลักคือ การปกป้องและส่งเสริมผลประโยชน์แห่งชาติด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ และผลประโยชน์ที่สำคัญอื่น ๆ แต่เมื่อดาโต๊ะ ชรี ดร.มหาธีร์ บิน โมฮัมหมัด ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซียเมื่อปี 2524 นโยบายต่างประเทศมาเลเซียได้เน้นความสำคัญด้านเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น ทั้งยังส่งเสริมความเป็นชาตินิยมอย่างเข้มแข็ง (strong and nationalistic defense) เพื่อรักษาผลประโยชน์ รวมทั้งสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกัน (south-south cooperation) มาเลเซียเห็นว่าปัจจัยสำคัญที่อาจบั่นทอนเสถียรภาพของเศรษฐกิจโลกคือราคาน้ำมันที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นการเพิ่มภาระแก่ประเทศกำลังพัฒนา และอาจเป็นเหตุให้เกิดการแข่งขันและความขัดแย้งในการแย่งชิงตลาดและทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งมาเลเซียเห็นว่าสหประชาชาติต้องเตรียมรับมือกับประเด็นดังกล่าวที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างประเทศได้ในอนาคต

มาเลเซียเห็นว่าหลักการ Islam Hadhari หรือมุสลิมสายกลางจะช่วยส่งเสริมเสถียรภาพระหว่างประเทศ เพราะหลักการดังกล่าวเน้นการสร้างความก้าวหน้าและการพัฒนาโดยส่งเสริมการศึกษา การแสวงหาความรู้ และการใช้หลักธรรมาภิบาล ตลอดจนการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในสังคมที่มีคนหลายเชื้อชาติและศาสนา นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้กล่าวในหลายโอกาสว่ามาเลเซียเป็นพหุสังคมที่ประชาชนอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ เพราะเข้าใจคุณค่าของความแตกต่างซึ่งเป็นจุดแข็งข้อหนึ่งของการพัฒนาประเทศ ซึ่งประชาคมโลกน่าจะทำความเข้าใจในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อป้องกันมิให้ช่องว่างระหว่างโลกมุสลิมและโลกตะวันตกขยายตัวขึ้น

ในช่วงที่ผ่านมากล่าวได้ว่ามาเลเซียประสบความสำเร็จในเวทีระหว่างประเทศอย่างสูง โดยสามารถสร้างบทบาทให้เป็นที่ยอมรับในฐานะผู้นำประเทศกำลังพัฒนาและเป็นประเทศมุสลิมสายกลางซึ่งมีแนวโน้มนโยบายสอดคล้องกับประเทศตะวันตกในเรื่องของการต่อต้านการก่อการร้าย ทำให้มาเลเซียสามารถมีบทบาทนำในเวทีการเมืองระหว่างประเทศได้ทั้งในกรอบของโลกมุสลิมและโลกตะวันตก ปัจจุบันมาเลเซียเป็นประธานองค์การการประชุมอิสลาม (Organization of Islamic Conference - OIC) จนถึงปี 2550

การสร้างความสัมพันธ์แบบทวิภาคีกับประเทศเพื่อนบ้านยังคงเป็นเรื่องที่มาเลเซียให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก รวมทั้งความสัมพันธ์ทวิภาคีกับประเทศอื่นๆ ในเอเชีย แอฟริกา ตะวันออกกลาง ลาตินอเมริกา ยุโรป และสหรัฐอเมริกา เนื่องจากญี่ปุ่น สหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และสาธารณรัฐเกาหลี ยังเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญ รวมทั้งเป็นแหล่งที่มาของการลงทุนและเทคโนโลยี ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโยงกับการจัดตั้ง Multimedia Super Corridor ของมาเลเซีย

ในระดับอนุภูมิภาค มาเลเซียให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นกับการส่งเสริมความร่วมมือในกรอบต่างๆ เช่น IMT-GT, IMS-GT และ BIMP-EAGA เพื่อกระจายความเจริญไปสู่พื้นที่ที่มีการพัฒนาน้อยกว่าและสอดคล้องกับนโยบาย “Proper-the-Neighbour-Policy” ของมาเลเซีย **ในระดับภูมิภาค** มาเลเซียยังคงให้การสนับสนุน

การรวมกลุ่มของอาเซียน ซึ่งครอบคลุมความร่วมมือในสาขาต่างๆทั้งในระดับอนุภูมิภาค เช่น ความร่วมมือในการพัฒนาลุ่มน้ำโขง และระดับภูมิภาค เช่น การดำเนินการตามกรอบ AFTA และ ASEAN Investment Area (AIA) **ในระดับพหุภาคี** มาเลเซียยังคงมีบทบาทในองค์ระหว่งประเทศที่สำคัญ เช่น OIC, Commonwealth, NAM, UN และ WTO ซึ่งเป็นเวทีสำคัญในการเสริมสร้างความร่วมมือและแก้ไขปัญหาต่างๆในโลก รวมทั้งการกำหนดแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่งประเทศอย่างสันติ จากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ทั้งในทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทำให้รัฐบาลมาเลเซียต้องทบทวนนโยบายต่างประเทศ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าจะสามารถฟื้นฟูเศรษฐกิจภายในประเทศและจะยังคงมีบทบาทนำในเวทีระหว่งประเทศ

4. นโยบายเศรษฐกิจ

เป้าหมายหลักของนโยบายเศรษฐกิจมหภาคในปี 2549 คือ การเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันและความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจ ในขณะที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน เพื่อให้สามารถเผชิญหน้ากับสิ่งท้าทายทั้งในตลาดโลกและภายในประเทศ โดยการเสริมสร้างปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้เข้มแข็ง พร้อมทั้งสนับสนุนและอำนวยความสะดวกกิจกรรมต่างของภาคเอกชนซึ่งถือเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ มาตรการต่างๆ ที่รัฐบาลได้ดำเนินการในช่วงปีที่ผ่านมา ได้แก่ การปรับปรุงระบบการขนส่งสินค้า การให้สิทธิพิเศษทางภาษี การพัฒนาการเกษตรให้ทันสมัย การกำหนดและพัฒนาแหล่งที่มาของการขยายตัวทางเศรษฐกิจใหม่ และการลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์ นอกจากนี้ รัฐบาลได้ดำเนินการทบทวนและปฏิรูประบบราชการ ลดขั้นตอนการทำงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและให้มีความคล่องตัวมากขึ้น

แผนนโยบายเศรษฐกิจระยะยาวที่ดำเนินการในปัจจุบัน ประกอบด้วย **แผนพัฒนามาเลเซีย ฉบับที่ 9 (the Ninth Malaysia Plan: 9MP) ปี 2549-2553** และ **แผนพัฒนาอุตสาหกรรม ฉบับที่ 3 (the Third Industrial Master Plan: IMP3) ปี 2549-2563** 9MP มีเป้าหมายหลักเพื่อให้มาเลเซียเป็นเศรษฐกิจที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น โดยเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน ภารกิจแห่งชาติ (National Mission) ตามที่ระบุใน 9MP ได้กำหนดกรอบงานสำหรับการดำเนินการตามนโยบายการพัฒนาแห่งชาติ ในช่วงเวลา 15 ปีถัดไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของวิสัยทัศน์ 2020 นอกจากนี้ IMP3 ได้กำหนดแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ที่นำไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจและพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับการผลิต

ในปี 2549 รัฐบาลมาเลเซียได้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์หลัก 4 ประการ คือ การดำเนินนโยบายรัฐบาลในเชิงรุก การสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เป็นมิตร การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด “การเสริมสร้างความยืดหยุ่น การเผชิญหน้ากับสิ่งท้าทาย” (“Strengthening Resilience, Meeting Challenges”)

มาตรการสำคัญที่รัฐบาลดำเนินการในปี 2549 ได้แก่

- การเสริมสร้างการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยให้การสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และเสริมสร้างการเข้าถึงแหล่งที่มาของเงินทุน
- การพัฒนาการเกษตรให้ทันสมัย โดยใช้ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญที่มีอยู่จากการปลูกปาล์ม น้ำมัน ยางพารา และโกโก้ เพื่อขยายไปสู่ภาคการเกษตรที่ไม่ต้องเพาะปลูก (Non-plantation agriculture sector) โดยเฉพาะการผลิตอาหาร โดยในปี 2549 ได้มีการจัดตั้งนิคมการผลิตอาหารถาวร (Permanent Food Production Park) ซึ่งเป็นแหล่งผลิตอาหารขนาดใหญ่จำนวน 28 แห่ง โดยเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพและปรับปรุงคุณภาพการผลิตอาหารสำหรับตลาดทั้งภายในและนอกประเทศ และได้กำหนดให้การผลิตอาหารฮาลาลเป็นแหล่งที่มาของการขยายตัวทางเศรษฐกิจใหม่ เพื่อส่งเสริมให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางการผลิตและการกระจายสินค้าฮาลาลในโลก นอกจากนี้ รัฐบาลยังให้การส่งเสริมการเพาะเลี้ยงปลาสวยงาม สานรายทะเล การจับปลาหูฉลามและปลาทะเลน้ำลึก และการพัฒนาไบโอดีเซลจากน้ำมันปาล์ม เพื่อใช้แทนน้ำมันปิโตรเลียม
- การส่งเสริมภาคบริการ โดยเน้นกิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูง ในสาขาอ้อยด้าน ICT การท่องเที่ยว และการขนส่ง ดังนี้
 - ด้าน ICT ได้ริเริ่มโครงการแห่งชาติ คือ การจัดตั้ง Multimedia Super Corridor Malaysia (MSC Malaysia) ซึ่งอยู่ระหว่างการพัฒนา Cyberjaya ให้เป็น ICT hub แห่งชาติ
 - ด้านการท่องเที่ยว กำหนดให้ปี 2550 เป็น Visit Malaysia Year (VMY) โดยเชื่อมโยงกับการฉลองครบรอบ 50 ปีการได้อิสรภาพของมาเลเซีย ซึ่งได้ริเริ่มโครงการตั้งแต่เดือนมกราคม 2549 โดยมีเป้าหมายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากตลาดในอาเซียน เอเชียตะวันออก อินเดีย ตะวันออกกลาง ยุโรป และอเมริกาเหนือ 17.5 ล้านคน ในปี 2549 และ 20.1 ล้านคน ในปี 2550 นอกจากนี้ รัฐบาลยังส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อให้บริการด้านสุขภาพและการศึกษา โดยได้จัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจในกระทรวงสาธารณสุขเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านสุขภาพและพัฒนาให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางการให้บริการด้านสุขภาพในภูมิภาค และให้สิทธิพิเศษทางภาษีแก่สถาบันการศึกษาเอกชนระดับสูง เพื่อปรับปรุงคุณภาพและความหลากหลายของหลักสูตรการศึกษา
 - ด้านขนส่งทางอากาศ ได้ปฏิรูปการให้บริการของสายการบินภายในประเทศ คือ Malaysia Airlines (MAS) และ AirAsia Berhad ให้มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น

นโยบายการค้า

มาเลเซียมีนโยบายเปิดเสรีการค้าและการลงทุน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมของมาเลเซีย เป็นส่วนหนึ่งของแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนับตั้งแต่ปี 2514 โดยมีเป้าหมายที่มุ่งเน้นการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวมาเลย์ หรือ bumiputeras ทั้งนี้ มาเลเซียได้วางวิสัยทัศน์ 2020 (Vision 2020) โดยมีเป้าหมายเพื่อเป็นประเทศพัฒนาแล้วภายในปี 2553 ปัจจุบัน นโยบายวิสัยทัศน์แห่งชาติ National Vision Policy (NVP) เป็นนโยบายการพัฒนาประเทศ สำหรับในช่วงปี 2544-2553 หน่วยงานที่มีบทบาทด้านการวางแผนคือ Economic Planning Unit ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรีโดยมีการหารือกับกระทรวงอื่นๆ รวมถึง คณะทำงานให้คำปรึกษา และภาคเอกชน

วัตถุประสงค์หลักของนโยบายการค้า คือ เพื่อส่งเสริมและปกป้องผลประโยชน์ของมาเลเซียในเวทีการค้าระหว่างประเทศ กระตุ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศ และส่งเสริมการขยายตัวทางเศรษฐกิจเพื่อไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ 2020 ทั้งนี้ การเข้าร่วมเป็นสมาชิกใน WTO, AFTA และความร่วมมืออื่นในภูมิภาค เป็นการส่งเสริมให้มีการเปิดเสรีการค้าให้มากขึ้น เพิ่มการแข่งขันทั้งภายในและระหว่างประเทศ และเพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก มาเลเซียได้ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของสินค้าส่งออก การสร้างตลาดเฉพาะสำหรับสินค้า การสร้างแบรนด์เนมที่เป็นที่รู้จักทั่วโลกและการแสวงหาตลาดใหม่

นอกจากการเปิดเสรีทางการค้าตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงขององค์การการค้าโลก ในปี 2546 มาเลเซียยังได้ยกเลิกมาตรการการการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า รวมทั้งข้อกำหนดการใช้วัตถุดิบภายในประเทศในอุตสาหกรรมรถยนต์ อย่างไรก็ตาม การจัดซื้อของรัฐบาลยังคงให้ความสำคัญกับธุรกิจภายในประเทศมากกว่าต่างประเทศ แต่ก็เปิดให้ต่างชาติเข้ามาเสนอขายถ้าหากสินค้าและบริการเหล่านั้นไม่มีอยู่ภายในประเทศ นอกจากนี้ มาเลเซียได้เข้าร่วมการเจรจาเปิดการค้าเสรีกับประเทศต่างๆ ตามแนวโน้มการเปิดเสรีในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งในระดับทวิภาคี อาทิ ออสเตรเลีย อินเดีย ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี นิวซีแลนด์ และปากีสถาน และในระดับภูมิภาค โดยการเจรจาระหว่างอาเซียนกับประเทศคู่เจรจา เช่น ออสเตรเลีย-นิวซีแลนด์ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น และสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งได้ดำเนินการสอดคล้องและสนับสนุนการเจรจาในกรอบพหุภาคี

ด้านการเปิดเสรีการลงทุน มาเลเซียได้เปิดเสรีให้นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นในโครงการการผลิต ทั้งโครงการที่ตั้งขึ้นใหม่และโครงการขยายการลงทุน ได้ 100% และได้ผ่อนปรนกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการที่ต่างชาติจะเข้ามาร่วมทุนกับบริษัทในประเทศ โดยมีเงื่อนไขเพียงแค่ว่าชาวมาเลย์ถือหุ้นในกิจการอย่างน้อย 30% ของทุนทั้งหมด ส่วนในกิจการที่สำคัญในเชิงยุทธศาสตร์ เช่น การประชาสัมพันธ์ ประปา พลังงาน ธนาคาร และสุขภาพ ยังจำกัดการถือหุ้นของต่างชาติเพียง 30% ของทุนทั้งหมด

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเรื่องการวางแผนและการดำเนินการนโยบายการค้าและอุตสาหกรรม คือ **กระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม (MITI)** นอกจากนี้ กรมศุลกากร ภายใต้กระทรวงการคลัง และกระทรวงเกษตรและสาธารณสุขยังเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับพิธีการนำเข้าสินค้า ส่วนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนนโยบายด้านการลงทุนมีหลายกระทรวง แม้ว่าโครงการลงทุนทุกโครงการจะต้องผ่านระบบการอนุมัติของ **Malaysian Industrial Development Agency (MIDA)** ซึ่งมีอำนาจออกใบอนุญาตการผลิตภายใต้ Industrial Coordination Act 1975 และให้สิทธิพิเศษด้านการลงทุน ภายใต้ Promotion of Investment Act 1986 แต่การอนุมัติขั้นสุดท้ายต้องดำเนินการผ่าน MITI/MOF นอกจากนี้ MIDA ยังประสานงานในภาคบริการที่ไม่ใช่การเงินและส่งเสริมให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางด้านบริการในภูมิภาค โดยรัฐบาลให้การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในสาขา ICT และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและเป็นที่มาของรายได้จากต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม มาเลเซียไม่ให้

ความสนใจกับการลงทุนในสาขาการเงิน การให้บริการด้านวิชาชีพ การเกษตร และการก่อสร้าง และยังจำกัดการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซ หน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นโดย MIDA เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนในสาขาที่เกี่ยวข้องกับ ICT คือ Multimedia Development Corporation (MDC) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง Multimedia Super Corridor ให้เป็นศูนย์กลางด้าน ICT ของโลก

5. มาตรการด้านภาษี

อัตราภาษีนำเข้าของมาเลเซียมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาตั้งแต่ปี 2544 โดยจำนวนหนึ่งในสามของพิกัดอัตราภาษีศุลกากรยังคงไม่ผูกพันการลดภาษี (unbound) และมีช่องว่างระหว่างอัตราภาษีที่ผูกพัน (bound tariffs) กับอัตราภาษีที่เรียกเก็บจริง (applied tariffs) อยู่มาก ทำให้เกิดความไม่แน่นอนแก่ผู้นำเข้าและส่งออก เนื่องจากมีโอกาสที่ทางการจะเพิ่มภาษีให้สูงขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม อัตราภาษีนำเข้าที่เรียกเก็บจริงได้ลดลงมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงระดับค่าเฉลี่ยที่ 8.1% (applied MFN rate) ในปี 2548 เมื่อเทียบกับ 9.2% ในปี 2544 ยกเว้นสาขาอุตสาหกรรมรถยนต์

อัตราภาษีที่ผูกพันภายใต้ WTO มีประมาณ 63% ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกษตร อาหาร และสิ่งทอ สำหรับโควตาภาษีไม่มีการใช้ในทางปฏิบัติ จากการที่มาเลเซียได้เจรจาความตกลงทวิภาคีและพหุภาคีในภูมิภาค มีแนวโน้มว่า ข้อตกลงเขตการค้าเสรีเหล่านี้จะทำให้มาเลเซียลดอัตราภาษีนำเข้าที่ให้สิทธิพิเศษตามความตกลง และมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกอื่น ๆ ที่ต้องใช้อัตราภาษีแบบไม่เลือกปฏิบัติภายใต้ WTO (MFN rate) ทั้งนี้ ในปี 2548 อัตราภาษีผูกพันโดยรวมของมาเลเซีย (Overall bound rate) คือ 16.2% โดยสินค้าเกษตร (HS 01-24) มีอัตราอยู่ที่ 11.9% และสินค้าอุตสาหกรรม (HS 25-97) 17.1%

ในปี 2548 มาเลเซียได้ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้า ได้แก่ ถุงมือแพทย์ พรม เครื่องแก้ว และวัสดุกึ่งสำเร็จรูปสำหรับอุตสาหกรรมสินค้าที่ทำด้วยไม้ และได้ลดภาษีวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเสื้อผ้าและยาฆ่าแมลงจาก 10%-35% เป็น 5%-30%

ปัจจุบัน 57.8% ของรายการสินค้าทั้งหมดไม่ต้องเสียภาษีนำเข้า ทั้งนี้ สินค้าที่มีอัตราภาษีต่ำหรือไม่ต้องเสียภาษี ได้แก่ วัตถุดิบ เครื่องจักร อาหารที่จำเป็น และยารักษาโรค ส่วนสินค้าที่ยังเสียภาษีนำเข้าสูงเป็นสินค้าในอุตสาหกรรมที่ได้รับปกป้องและสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น รถยนต์ สิ่งทอ เสื้อผ้า เครื่องหนัง อาหารและเครื่องดื่ม รวมทั้งสินค้านำเข้าที่แข่งขันกับสินค้าที่ผลิตในประเทศ สินค้าที่มีอัตราภาษีสูงกว่า 20% มีจำนวน 16.9% ของรายการสินค้าทั้งหมด และมีสินค้าหลายรายการที่ยังมีอัตราภาษีสูงกว่า 100% ในกรณีสินค้าเหล็กและเหล็กกล้า มีบางรายการที่มีอัตราภาษีสูงถึง 50%

ปัจจุบัน มาเลเซียใช้ระบบการแยกพิกัดศุลกากร (Tariff Classification) 2 ระบบ คือ ระบบที่ใช้สำหรับการค้าภายในอาเซียน และระบบ Harmonized System สำหรับการค้ากับประเทศอื่น (ระดับ 6 หลัก) โดยใน

อนาคต มาเลเซียมีเป้าหมายที่จะดำเนินการภายใต้ระบบเดียวคือในระดับ 9 หลัก เพื่อลดความยุ่งยากในการนำเข้า

สำหรับในอาเซียน ภาษีภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียนจะมีอัตราที่ต่ำกว่าอัตรา MFN มาก โดยอัตราภาษีเฉลี่ยของสินค้าที่อยู่ในตารางการลดภาษี (Inclusion List: IL) ซึ่งปัจจุบันครอบคลุม 97% ของรายการสินค้าทั้งหมด เท่ากับ 2.9% และมีกำหนดที่ต้องลดให้เหลือ 0% ภายในปี 2553 ทั้งนี้ ในปี 2548 สมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ ซึ่งรวมถึงมาเลเซีย มีรายการสินค้าที่อยู่ใน IL 98.99% ที่มีอัตราภาษีระหว่าง 0-5% นอกจากนี้ ภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียนกับประเทศอื่น เช่น อาเซียน-จีน มาเลเซียต้องลดภาษีเกือบทุกรายการในตารางการลดภาษีปกติ (Normal Track) ให้เหลือ 0% ภายในปี 2553 และในตารางสินค้าอ่อนไหว (Sensitive Track) ภายในปี 2561

โครงสร้างภาษี MFN ของมาเลเซีย (%)

	MFN 2544	MFN 2548
1. สัดส่วนของพิกัดภาษีที่ผูกพัน (% ของพิกัดทั้งหมด)	63.5	63.5 ^d
สินค้าเกษตรใน WTO
สินค้าที่ไม่ใช่เกษตรใน WTO
พิกัดภาษีที่ไม่เสียภาษี (% ของพิกัดทั้งหมด)
พิกัดภาษีที่ไม่คิดตามมูลค่า (% ของพิกัดทั้งหมด)
2. อัตราภาษีที่เก็บจริงเฉลี่ย	9.2	8.1
สินค้าเกษตร (HS01-24)	3.5	3.2
สินค้าอุตสาหกรรม (HS25-97)	9.9	8.7
สินค้าเกษตรใน WTO	3.3	3.2
สินค้าที่ไม่ใช่เกษตรใน WTO	9.9	8.7
สิ่งทอและเสื้อผ้า	15.3	12.6

ที่มา: จากการคำนวณของ WTO โดยใช้ข้อมูลของทางการมาเลเซีย

6. มาตรการที่มีใช้ภาษี

การจำกัดการนำเข้า การกำหนดโควตา การออกใบอนุญาตการนำเข้า และมาตรการพิเศษ ได้แก่ มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน (Anti-Dumping and Countervailing Measures) เป็นมาตรการที่มาเลเซียนำมาใช้ปฏิบัติภายใต้กฎเกณฑ์ของ WTO โดยมีกฎหมายภายในประเทศเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว สำหรับมาตรการปกป้อง (safeguard measure) ยังอยู่ระหว่างการพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายภายในประเทศ

การจำกัดการนำเข้า

ภายใต้ The Customs Order (1998) มาเลเซียมีการจำกัดการนำเข้าสินค้า 4 ประเภท ได้แก่

- สินค้าห้ามนำเข้าเด็ดขาด ด้วยเหตุผลทางศาสนา ความมั่นคง สุขภาพและสิ่งแวดล้อม มีจำนวน 14 รายการ

- สินค้าที่ต้องขอใบอนุญาตก่อนนำเข้า ด้วยเหตุผลส่วนใหญ่ด้านสุขภาพ สุขอนามัย ความมั่นคง สิ่งแวดล้อม หรือทรัพย์สินทางปัญญา เช่น เนื้อไก่ และเนื้อวัว ซึ่งต้องมาจากแหล่งผลิตที่ได้รับการรับรองว่าเป็น ฮาลาล ไข่ ข้าว น้ำตาล ซีเมนต์ ประทัด เทปแม่เหล็ก วัตถุระเบิด ไม้ หมวกกันน็อค เพชร เครื่องสีข้าว เครื่องถ่ายเอกสารสี อุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคมบางประเภท อาวุธ กระสุน เครื่องจักรขนาดใหญ่ที่ใช้ในการก่อสร้าง ยกเว้นเครื่องจักรที่ไม่มีผลิตภายในประเทศ และ เซลล์คาริน นอกจากนี้ การขออนุญาตนำเข้าสินค้าบางประเภท ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศ เช่น รถยนต์ รถบรรทุก และจักรยานยนต์ ซึ่งต้องขออนุญาตจาก MITI เพื่อจำกัดปริมาณการนำเข้าและเปิดโอกาสให้บริษัทชาวมาเลเซียเท่านั้นที่สามารถขายและให้บริการภายในประเทศ

- สินค้าที่จำกัดการนำเข้าชั่วคราวเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศ เช่น นม กาแฟ แป้งธัญพืช เส้นลวด เคเบิล เหล็กและเหล็กกล้าบางประเภท

- สินค้าที่นำเข้าได้ต่อเมื่อตรงตามเงื่อนไขบางประการ เช่น สัตว์มีชีวิต ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ พืช ผลิตภัณฑ์จากพืช บุหรี่ ดิน ปุ๋ยคอก เสื้อเกราะกันกระสุน เครื่องใช้ไฟฟ้า เข็มขัดนิรภัย และอาวุธเลียนแบบ

ประมาณ 27% ของรายการสินค้า (ส่วนใหญ่ได้แก่สินค้าประเภทสัตว์ ผัก ไม้ เครื่องจักร ยานยนต์ อุปกรณ์การขนส่ง และอาวุธ) ต้องขอใบอนุญาตการนำเข้า (Import Licensing) ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่ให้โดยอัตโนมัติ (Non-automatic) โดยกรมศุลกากรมาเลเซีย (Royal Customs Malaysia) กระทรวงการคลัง มีอำนาจในการออกใบอนุญาต ในขณะที่ MITI และกระทรวงอื่นๆที่ดูแลสินค้าโดยเฉพาะ เป็นหน่วยงานที่บริหารระบบการออกใบอนุญาตนำเข้า

โควตาภาษี

มาเลเซียมีสินค้า 19 ประเภท (73 รายการ) ที่ถูกกำหนดโควตาภาษี (Tariff rate quotas: TRQ) ได้แก่ สินค้าปศุสัตว์ ผลิตภัณฑ์จากนม ยาสูบ กะหล่ำปลี กาแฟ แป้งสาลี และน้ำตาล แต่ไม่มีการใช้จริงในทางปฏิบัติ

ภาษีทางอ้อม

ในทางปฏิบัติ มาเลเซียมีการเก็บภาษีสรรพสามิต (Excise tax) สำหรับสินค้านำเข้าและสินค้าที่ผลิตในประเทศเหมือนกัน ยกเว้นการคืนภาษีสรรพสามิต 50 % ให้แก่ผู้ผลิตรถยนต์แห่งชาติ ซึ่งจัดว่าเป็นมาตรการที่มีใช้ภาษีประเภทหนึ่ง

การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ

นโยบายการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐของมาเลเซียสอดคล้องกับนโยบายแห่งชาติเรื่องการสร้างชาติ คือมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการเข้าไปมีส่วนร่วมของชาวมาเลย์ (ภูมิบุตร) ในเศรษฐกิจ ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีไปสู่อุตสาหกรรมท้องถิ่น ลดการไหลออกของเงินตราต่างประเทศ สร้างโอกาสให้บริษัทด้านการให้บริการในประเทศ และเสริมสร้างศักยภาพในการส่งออก ทั้งนี้ ต่างชาติสามารถเข้าร่วมการประมูลในโครงการของรัฐได้ก็ต่อเมื่อไม่มีสินค้าและบริการนั้นภายในประเทศ การประมูลของชาวมาเลย์จะได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษ โดยมีสัดส่วนตั้งแต่ 10% สำหรับโครงการที่มีมูลค่า 1 แสนริงกิต ถึง 2.5% สำหรับโครงการที่มีมูลค่าเกินกว่า 15 ล้านริงกิต ส่วนสินค้าที่ผลิตในประเทศจะได้รับสิทธิพิเศษตั้งแต่ 10% สำหรับโครงการที่มีมูลค่าต่ำกว่า 10 ล้านริงกิตถึง 3% สำหรับโครงการที่มีมูลค่าสูงขึ้นไป ซึ่งในการประมูลจะเชิญเฉพาะผู้ผลิตในประเทศเท่านั้น เพื่อไม่ให้มีการแข่งขันกับต่างชาติ ในกรณีที่ผู้ประมูลในประเทศไม่มีผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ภาครัฐจะอนุญาตให้มีการประมูลร่วมกัน (Joint-venture bids) ระหว่างผู้ประมูลในประเทศและต่างชาติเพื่อส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยี

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐคือ กระทรวงการคลัง การจัดซื้อสินค้าและบริการที่มีมูลค่าตั้งแต่ 2 แสนริงกิตขึ้นไปต้องมีการเปิดการประมูล โดยในปี 2543 รัฐบาลได้เริ่มใช้ระบบการประมูลผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Procurement System: eP system) เพื่อส่งเสริมการแข่งขันระหว่างผู้เข้าร่วมประมูลและเร่งรัดการประมูลให้เร็วขึ้น นอกจากนี้ บริษัทในสังกัดของรัฐ เช่น Petronas, Telecom Malaysia, Tenaga Nasional ต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐ (กระทรวงการคลัง) ก่อนเมื่อมีการซื้อสินค้าและบริการที่มีมูลค่าตั้งแต่ 100 ล้านริงกิตขึ้นไป

การซื้อขายโดยองค์กรรัฐ (State Trading)

องค์กรของรัฐที่ทำหน้าที่ซื้อขายข้าว คือ Padi National Berhad (BERNAS) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2537 โดยรับผิดชอบต่อจาก The National Paddy and Rice Board ซึ่งจะมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการนำเข้าข้าวเป็นระยะเวลา 15 ปี นับตั้งแต่ปี 2539 นอกจากนี้ BERNAS ยังดำเนินการด้านต่างๆ ทางสังคมในนามของรัฐบาล เช่น การรักษาระดับข้าวในสต็อก การรับซื้อข้าวเปลือกและการรับประกันราคาข้าวเปลือกจากเกษตรกร รวมทั้งดำเนินการสีข้าวและควบคุมราคาขายปลีกในประเทศ

มาตรการด้านการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า (TRIMs)

ตามข้อผูกพันภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการด้านการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า (Trade-related Investment Measures: TRIMs) ขององค์การการค้าโลก มาเลเซียได้ยกเลิกมาตรการดังกล่าวทั้งหมดภายในสิ้นปี 2546 รวมทั้งข้อกำหนดให้ใช้วัตถุดิบภายในประเทศ (รวมถึงอุตสาหกรรมยานยนต์) ซึ่งเชื่อมโยงกับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน ในขณะเดียวกัน มาเลเซียได้ดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเชื่อมโยงสายการผลิตให้ครบวงจร โดยการสนับสนุนการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อม เช่น โครงการ Industrial Linkage Programme (ILP) ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมในลักษณะ Cluster มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและ

พัฒนา SMEs ในประเทศ ให้เป็นผู้ขายชิ้นส่วน ส่วนประกอบ และให้บริการที่เชื่อถือได้ในอุตสาหกรรมหลัก โดยการให้สิทธิพิเศษทางภาษี รวมถึงการให้การสนับสนุนด้านการพัฒนาเทคโนโลยี การยกระดับฝีมือแรงงาน การพัฒนาตลาดส่งออก และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อิเลคทรอนิกส์ อุปกรณ์การขนส่ง เครื่องจักรกล และสินค้าที่ใช้ทรัพยากรในประเทศ ถึงแม้โครงการดังกล่าวจะไม่มีข้อกำหนดเรื่องการใช้วัตถุดิบในประเทศ แต่มีส่วนสนับสนุนให้ผู้ผลิตใช้วัตถุดิบภายในประเทศมากกว่าการนำเข้า โดยผ่านเครื่องมือทางการเงิน เทคนิคและความช่วยเหลือด้านอื่นๆ

มาตรฐานและข้อกำหนดทางเทคนิคอื่น

หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการกำหนดมาตรฐานและการรับรองระบบของมาเลเซีย คือ กรมมาตรฐานมาเลเซีย (The Department of Standards Malaysia: DSM) ภายใต้กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม (The Ministry of Science, Technology and Innovation) มีหน้าที่ในการส่งเสริมมาตรฐาน การจัดทำมาตรฐาน (Standardization) และการรับรองระบบ (Accreditation) เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ DSM ได้มอบหมายให้ SIRIM Berhad ซึ่งเป็นบริษัทของรัฐบาล เป็นหน่วยงานพัฒนามาตรฐานแห่งชาติ ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายมาตรฐานของมาเลเซีย (The Standards of Malaysia Act) โดย DSM รับผิดชอบด้านนโยบายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำมาตรฐานและการดำเนินงาน ในขณะที่ SIRIM Berhad รับผิดชอบทางด้านเทคนิค ทั้งนี้ SIRIM Berhad ถือเป็นตัวแทนของรัฐบาลมาเลเซียในการเข้าร่วมในคณะทำงานด้านมาตรฐานระหว่างประเทศและในภูมิภาค รวมทั้งทำหน้าที่เป็น WTO/TBT enquiry point และเผยแพร่มาตรฐานของมาเลเซียต่อสาธารณะ

ในปี 2547 DSM ได้จัดทำแผนปฏิบัติการด้านยุทธศาสตร์และมาตรฐานแห่งชาติเพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างกิจกรรมด้านมาตรฐานของมาเลเซียจนถึงปี 2563 โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และการประยุกต์ใช้มาตรฐานของมาเลเซียให้กว้างขวาง รวมทั้งสนับสนุนการเข้าร่วมในกิจกรรมมาตรฐานระหว่างประเทศ โดยมาเลเซียได้เป็นสมาชิกใน The International Organization of Standardization, International Electrotechnical Commission, International Telecommunications Union และ Codex Alimentarius Commission และมีความคืบหน้าในการปรับประสานมาตรฐานของมาเลเซียให้สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศตามข้อผูกพันขององค์การการค้าโลกภายใต้ความตกลง TBT ในระดับหนึ่ง

มาตรฐานของมาเลเซียทั้งหมดเป็นแบบสมัครใจ หากไม่มีกำหนดไว้ในกฎระเบียบทางเทคนิคเฉพาะ (มาตรฐานบังคับ 123 มาตรฐานจากทั้งหมด 3,793 มาตรฐาน รวมถึงมาตรฐานระหว่างประเทศที่อ้างอิงในกฎระเบียบทางเทคนิคอีก 94 มาตรฐาน ซึ่งถือเป็นมาตรฐานบังคับ) สินค้าที่ต้องมีคุณสมบัติตามกฎระเบียบทางเทคนิค ได้แก่ อุปกรณ์การขนส่ง อุปกรณ์ไฟฟ้า สินค้าเพื่อความปลอดภัยของผู้บริโภค และอุปกรณ์โทรคมนาคม

ประมาณ 51% ของมาตรฐานมาเลเซียได้ปรับประสานให้สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ เมื่อเดือนพฤษภาคม 2548 เพิ่มขึ้นจาก 35% ในปี 2544 นอกจากนี้ ประมาณ 80% ของมาตรฐานใหม่ที่พัฒนาขึ้นในแต่ละปียังสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ

การประเมินความสอดคล้อง (Conformity Assessment) : DSM เป็นหน่วยงานรับรองระบบงานแห่งชาติ (National Accreditation Body) มีหน้าที่รับผิดชอบการรับรองระบบงานขององค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสอดคล้องทั้งหมด โดยใช้เกณฑ์และกระบวนการในการรับรองระบบงานซึ่งผ่านการอนุมัติโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม ทั้งนี้ หนึ่งในหน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่สำคัญของมาเลเซีย คือ SIRIM QAS International Sdn Bhd ซึ่งทำหน้าที่ออกไปรับรอง ตรวจสอบ และให้บริการทดสอบ โดยสอดคล้องกับมาตรฐานและแนวทางในการดำเนินงานสากล

การออกไปรับรองสินค้าฮาลาล: มาเลเซียเป็นประเทศที่มีบทบาทนำในการพัฒนาการออกไปรับรองสินค้าฮาลาล ซึ่งสะท้อนให้เห็นวัตถุประสงค์ของรัฐบาลที่ต้องการจะพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางสำหรับสินค้าฮาลาล สินค้าประเภทเนื้อสัตว์ทั้งหมด รวมทั้ง ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากเนื้อสัตว์ เบ็ด ไข่ และผลิตภัณฑ์จากไข่ ต้องได้รับใบรับรองฮาลาลจาก Department of Islamic Development Malaysia (JAKIM) หลังจากมีการตรวจสอบโรงงานและได้รับข้อเสนอแนะร่วมกันระหว่าง Department of Islamic Development และ JAKIM นอกจากนี้ ผู้ผลิตอาหารยังได้รับการส่งเสริมให้ผลิตสินค้าโดยมีมาตรฐานในระดับสากล ได้แก่ ISO 9000, Codex Alimentarius, the Quality Assurance Programme, Hazard Analysis and Critical Control Point (HACCP), Good Hygienic Practice (GHP) และ Sanitation Standard Operating Procedures (SOPs)

กฎระเบียบด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and Phytosanitary Regulations)

มาเลเซียมีหน่วยงานที่รับผิดชอบด้าน SPS 3 แห่ง ได้แก่ (1) The Macro and Strategic Planning Division ภายใต้กระทรวงเกษตร รับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพืช ปศุสัตว์ และประมง รวมทั้งเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกกฎระเบียบด้าน SPS ของมาเลเซีย (2) The Food Quality Control Division ภายใต้กระทรวงสาธารณสุข รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของอาหาร (3) The Department of Veterinary Services รับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ โดยดำเนินการมาตรการ SPS ภายใต้กฎหมาย The Plant Quarantine Act 1976, The Rules of Plant Quarantine 1981, The Animal Ordinance 1953, The Fisheries Act 1953, The Food Act 1983 และ The Food Regulations 1985

มาเลเซียใช้มาตรการ SPS กับการค้าสินค้าประเภทพืช ผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ อาหาร ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ และอาหารทะเล รวมทั้งมีข้อกำหนดเรื่องการปิดฉลากข้อมูลโภชนาการสำหรับสินค้าบางรายการ เช่น ซีเรียล ขนม

ปัง นม อาหารกระป๋อง น้ำผลไม้ น้ำอัดลม และน้ำสลัด เป็นต้น และเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่อง SPS ของประเทศผู้นำเข้า มาเลเซียได้ดำเนินการเรื่องการรับรองระบบ (Accreditation Scheme) สำหรับสินค้าประเภทพืชไร่ ปศุสัตว์ และประมง ภายใต้ The Farm Certification Scheme for Good Agricultural Practices, Livestock Farms Certification Scheme (SALT) และ Malaysian Aquafarm Certification Scheme (SPLAM)

ทรัพย์สินทางปัญญา

มาเลเซียเข้าเป็นสมาชิกของ The World Intellectual Property Organization (WIPO) เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2532 และเป็นสมาชิกใน The Paris Convention 1883 เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2532 The Berne Convention 1886 เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2533 รวมทั้งได้ลงนามในความตกลง WTO TRIPS เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2538 ในปี 2543 มาเลเซียได้แก้ไขกฎหมาย The Copyright Act, The Patents Act และ The Trade Marks Act รวมถึงกฎหมายเรื่อง Layout designs of integrated circuits และ Geographical Indication เพื่อให้สอดคล้องกับข้อผูกพันใน TRIPS นอกจากนี้ยังมีกฎหมาย The Optical Discs Act 2000 เพื่อควบคุมผู้ผลิตผลงานลิขสิทธิ์ และปราบปรามการปลอมแปลงสินค้า หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา คือ The Intellectual Property Corporation จัดตั้งขึ้นในปี 2546 โดยรับหน้าที่ต่อจาก The Intellectual Property Division ซึ่งอยู่ภายใต้ The Ministry of Domestic Trade and Consumer Affairs

7. ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าของไทย

7.1 มาเลเซียเรียกเก็บภาษีตอบโต้การทุ่มตลาดสินค้า หลอดภาพโทรทัศน์สี (HS 8540.11) ไทย ในอัตราร้อยละ 0 – 7.00 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 22 ตุลาคม 2548 เป็นเวลา 5 ปี

7.2 องค์การค้าข้าวเปลือกและข้าวสารแห่งชาติ (BERNAS) แห่งมาเลเซีย ผูกขาดการนำเข้า และการกระจายแหล่งนำเข้าข้าวจากต่างประเทศ และใช้มาตรการห้ามนำเข้าข้าวชั่วคราวในช่วงที่ผลผลิตในประเทศ ออกสู่ตลาดค่อนข้างมากเพื่อรักษาระดับราคาข้าวในประเทศ ซึ่งเป็นการจำกัดโอกาสการขยายตลาดข้าวไทยในมาเลเซีย

7.3 มาเลเซียออกประกาศควบคุมการนำเข้าปศุสัตว์เพื่อป้องกันโรคระบาด โดยเฉพาะโรคปากเปื่อยเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease) โดยผู้นำเข้าที่ได้รับใบอนุญาตนำเข้า ปศุสัตว์จะต้องยื่นรายงานและหลักฐานรับรองว่าสัตว์ที่นำเข้ามานั้นปลอดโรคต่อหน่วยงาน The Veterinary Services Department ของมาเลเซีย มาตรการดังกล่าวทำให้ผู้ส่งออกปศุสัตว์ของไทยไม่ได้รับความสะดวกและมีต้นทุนในการส่งออกที่เพิ่มขึ้น

7.4 มาเลเซียกำหนดให้การนำเข้าแบ่งขั้วเจ้า ต้องขออนุญาตนำเข้า (Non-automatic licensing) แต่ในทางปฏิบัติไม่อนุญาตให้นำเข้า

7.5 มาเลเซียมีข้อกำหนดในการเข้ามาประกอบธุรกิจของบริษัทต่างชาติในลักษณะของการร่วมทุน โดยสัดส่วนของการถือหุ้นจะผันแปร และใช้เป็นเงื่อนไขในการส่งเสริมการลงทุน รวมถึง มีการจำกัดจำนวนพนักงานต่างชาติและระยะเวลาดำรงตำแหน่งระดับบริหารของพนักงานต่างชาติ เพื่อเป็นการปกป้องผลประโยชน์ของผู้ประกอบการในประเทศ

7.6 มาเลเซียได้ออกระเบียบ Customs Prohibition of Imports Order 1998 กำหนดให้สินค้าเซรามิกทุกประเภท รวมทั้งสุษภภัณฑ์เซรามิกเป็นสินค้าห้ามนำเข้า ยกเว้นสินค้านำเข้านั้นเป็นไปตามมาตรฐานมาเลเซียและระเบียบที่กำหนด คือ สินค้านำเข้าต้องผ่านมาตรฐาน MS ISO 13006 และได้รับ Certificate of Approval (CA) ซึ่งออกโดย Construction Industry Development Board (CIDB) โดย CIDB แต่งตั้ง 2 หน่วยงานที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและออกเอกสารรับรอง (Product Certificate License) คือ Sirim Qas International Sdn. Bhd และ IKRAM QA Services Sdn. Bhd. โดยผู้ผลิตสามารถเลือกขอ Product Certificate License จากหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง เพื่อนำไปขอ CA จาก CIDB ต่อไป การปฏิบัติดังกล่าว กอปรกับความไม่ชัดเจนของหลักเกณฑ์ และกรอบเวลาที่ CIDB ปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้ประกอบการเซรามิกในประเทศไทยต้องรับภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นจากการตรวจสอบโรงงานซึ่งต้องตรวจซ้ำทุกปี และหากสินค้านำเข้าไม่ได้รับ CA จะต้องตรวจสอบทุก Consignment

ปัจจุบัน สำนักงานมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรมของไทยและ SIRIM QAS International Sdn. Bhd อยู่ระหว่างพิจารณาจัดทำความตกลงยอมรับร่วม (Mutual Recognition Arrangement: MRA) ในการตรวจสอบมาตรฐานและการให้การรับรองสินค้าอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสินค้าสุษภภัณฑ์และกระเบื้องเซรามิก โดยขอให้สมอ.เป็นหน่วยตรวจสอบ (Inspection Agent) และห้องปฏิบัติการ (Testing Lab) ของไทยก่อนส่งออกไปมาเลเซีย

7.7 กฎระเบียบในการตรวจสอบและจดทะเบียนรถโดยสารไทยเข้าไปประกอบการในมาเลเซีย มีข้อกำหนดมาก ซึ่งยากต่อการปฏิบัติและเพิ่มต้นทุนแก่ผู้ประกอบการไทย รวมทั้ง การไม่อนุญาตให้รถบรรทุกสินค้าของไทย (รถ 10 ล้อ) เข้าไปส่งสินค้าในมาเลเซีย โดยอ้างว่ารถไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากล ทำให้ผู้ส่งออกของไทยต้องขนถ่ายสินค้าขึ้นรถมาเลเซียที่บริเวณชายแดนทำให้เกิดความล่าช้าและมีผลเสียต่อสินค้าเกษตรประเภทผัก ผลไม้

8. ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างไทยและมาเลเซีย

8.1 ความร่วมมือภาครัฐ

8.1.1 ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการร่วม ไทย - มาเลเซีย ลงนามเมื่อ วันที่ 29 มิถุนายน 2530 มีการประชุมไปแล้ว 9 ครั้ง ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 6-8 มีนาคม 2546 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

8.1.2 ความตกลงทางการค้า ไทย - มาเลเซีย ลงนามเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2543 และได้จัดตั้งคณะกรรมการร่วมทางการค้าไทย-มาเลเซีย (Joint Trade Committee: JTC) ขึ้นภายใต้ความตกลงฯ มีการประชุมครั้งแรก เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2548 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย โดยทั้งสองฝ่ายได้ตกลงให้มีการจัดทำความร่วมมือใน 5 ด้าน ได้แก่

(1) ความตกลงด้านการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารผ่านแดนทางบกระหว่างไทย-มาเลเซีย ซึ่งขยายขอบเขตการขนส่งสินค้าผ่านแดนให้ครอบคลุมสินค้าทุกชนิด และขยายเส้นทางการขนส่งไปถึงพม่า ลาว และกัมพูชา ทั้งนี้ ความตกลงฯ จะมีผลยกเลิกบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย ซึ่งทั้งสอง

ฝ่ายได้ลงนามร่วมกันเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2522 ที่มีการกำหนดปริมาณการขนส่งสินค้าดังกล่าวผ่าน มาเลเซียไปยังสิงคโปร์ ไม่เกิน 30,000 ตันปี โดยกระทรวงคมนาคมของไทยได้ส่งร่างความตกลงฯ ให้มาเลเซีย พิจารณาตั้งแต่วันที่กันยายน 2546 และได้ทวงถามฝ่ายมาเลเซียในหลายโอกาส แต่ปัจจุบัน ยังไม่มีความ คืบหน้า

(2) ความร่วมมือด้านศุลกากร เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าผ่านแดน ระหว่างไทย-มาเลเซีย ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงที่จะใช้แบบฟอร์มศุลกากรร่วมกัน (Single Declaration Form) และ ให้มีการยอมรับการตรวจปล่อยสินค้าในจุดเดียว (Single Inspection) โดยจะเริ่มทดลองใช้ระหว่างด่านสะเดา ของไทยและด่านบูกิตกาฮูฮิมของมาเลเซีย เป็นโครงการนำร่อง แต่ปัจจุบันยังไม่ได้เริ่มทดลองใช้

(3) ความตกลงการยอมรับร่วมในผลการตรวจสอบและรับรองคุณภาพ (Mutual Recognition Arrangements: MRA) สำหรับสินค้าเกษตร เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและขยายการค้าสินค้าเกษตร ระหว่างกัน ปัจจุบัน สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) อยู่ระหว่างพิจารณารายการ สินค้าที่มีความเป็นไปได้ในการจัดทำ MRA กับมาเลเซีย

(4) การค้าแบบหักบัญชี (Account Trade) หรือ (Bilateral Payments Arrangement: BPA) ทั้ง สองฝ่ายได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการทำ Account Trade เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2544 โดยธนาคาร เพื่อการส่งออกและนำเข้า (ธสน. หรือ Exim Bank) ของไทยและ Bank Negara Malaysia (BNM) ได้เจรจาความ ตกลงในรายละเอียดและลงนามความตกลง Account Trade ร่วมกัน เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2545 ทั้งนี้ ในการ ประชุม JTC ครั้งที่ 1 ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงร่วมกันที่จะขยายการค้า โดยส่งเสริมให้ภาคเอกชนใช้ BPA ในการ ดำเนินธุรกรรมระหว่างกันมากขึ้น ล่าสุด เมื่อเดือนมีนาคม 2549 BNM ได้เสนอเรื่อง Gold-Based BPA ให้ ธสน. พิจารณา แต่เนื่องจากปัจจุบัน ปริมาณธุรกรรมภายใต้โครงการ BPA ยังมีปริมาณน้อย และวงเงิน 50 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ ยังสามารถรองรับได้ ธสน. จึงเห็นควรให้ชะลอการเจรจาเรื่องดังกล่าวไปก่อน

(5) ความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม (SMEs) ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบที่จะร่วมกันจัด งานแสดงสินค้า (Joint Trade Exhibition) ในต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมสินค้าของ SMEs ทั้งสินค้าหัตถกรรมและ อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ เช่น ชิ้นส่วนและส่วนประกอบรถยนต์ ชิ้นส่วนและส่วนประกอบด้านวิศวกรรม และ การค้าบริการ

8.1.3 แผนงานภายใต้คณะกรรมการว่าด้วยยุทธศาสตร์ร่วมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายแดนไทย- มาเลเซีย (Thailand-Malaysia Committee on Joint Development Strategy for Border Areas: JDS)

เกิดขึ้นด้วยความเห็นพ้องกันของนายกรัฐมนตรีไทยและมาเลเซีย ในโอกาสการเยือนไทยอย่างเป็นทางการของ นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2547 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความกินดีอยู่ดีของประชาชนใน พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส กับ 4 ภูมิภาคเหนือของ มาเลเซีย ได้แก่ รัฐปะลิส เกดะห์ เประ (เฉพาะอำเภอเป็งกาลีฮูลู) และกลันตัน โดยมอบหมายให้กระทรวงการ ต่างประเทศสองฝ่ายเป็นประธานร่วม และหน่วยงานด้านการวางแผนเศรษฐกิจทั้งสองประเทศ ได้แก่ สำนักงาน คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ของไทย และ Economic Planning Unit (EPU)

ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย เป็นเลขานุการร่วม มีกลไกการดำเนินงาน 3 ระดับ ได้แก่ (1) ระดับรัฐมนตรี (2) ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส และ (3) ระดับคณะทำงาน ประกอบด้วยสาขาความร่วมมือ 9 สาขา ได้แก่

- (1) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงการขนส่ง
- (2) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการศึกษา
- (3) การท่องเที่ยว
- (4) วัฒนธรรมและการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประชาชน
- (5) การค้าและการลงทุน
- (6) การเกษตร รวมทั้งการประมง ปศุสัตว์ และชลประทาน
- (7) การเงินการคลัง โดยเฉพาะการพัฒนาธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย
- (8) พลังงาน
- (9) การป้องกันบรรเทาสาธารณภัย

8.1.4 ความตกลงที่สำคัญอื่นๆ ระหว่างไทยและมาเลเซีย ได้แก่

- (1) ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกของการเดินรถไฟ ลงนามเมื่อปี 2465
- (2) ความตกลงว่าด้วยการจรรยาข้ามแดน ลงนามเมื่อปี 2483
- (3) ความตกลงว่าด้วยการคมนาคมและขนส่งทางบก ลงนามเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2497
- (4) ความตกลงว่าด้วยการเดินรถไฟร่วม ลงนามเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2497
- (5) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางทูตและราชการ ลงนามเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2505
- (6) ความตกลงว่าด้วยการบริการเดินอากาศ ลงนามเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2509
- (7) ความตกลงว่าด้วยการศุลกากร ลงนามเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2511
- (8) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตรา ลงนามเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2513
- (9) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางการประมง ลงนามเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2514
- (10) ความตกลงว่าด้วยการสำรวจและปักปันเขตแดน ลงนามเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2515
- (11) ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งองค์การร่วมมาเลเซีย-ไทย ลงนามเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2522
- (12) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางการเกษตร ลงนามเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2522
- (13) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเล / ทะเลอาณาเขต ลงนามเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2522
- (14) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตไหล่ทวีป ลงนามเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2522
- (15) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการขนส่งสินค้าเน่าเสียผ่านแดนมาเลเซียไปยังสิงคโปร์ ลงนามเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2522
- (16) ความตกลงว่าด้วยการขนส่งสินค้าไป-กลับระหว่างฝั่งตะวันออกกับฝั่งตะวันตกของมาเลเซีย ผ่านแดนไทยโดยการรถไฟแห่งประเทศไทย ลงนามเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2523
- (17) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน ลงนามเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2525

- (18) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาลุ่มน้ำโก-ลก ลงนามเมื่อเดือนพฤษภาคม 2526
- (19) ความตกลงว่าด้วยการเดินเรือข้ามฟากบริเวณปากแม่น้ำโก-ลก ลงนามเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2533
- (20) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา ลงนามเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2536
- (21) ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน ลงนามเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538
- (22) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านยางพารา ลงนามเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2542
- (23) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือชายแดน ลงนามเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2543
- (24) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดทำ Bilateral Payment Arrangement (Account Trade) ลงนามเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2544
- (25) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือ 3 ฝ่าย ด้านยางพารา อินโดนีเซีย – มาเลเซีย – ไทย ลงนามเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2545
- (26) บันทึกความเข้าใจเพื่ออำนวยความสะดวกด้านพิธีการในการเคลื่อนย้ายสินค้า ลงนามเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2546
- (27) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือระหว่างตลาดหลักทรัพย์ไทยกับมาเลเซีย ลงนามเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2546
- (28) ความตกลงโครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโก-ลกแห่งที่ 2 เชื่อมบ้านนูกะตา อำเภอเวียงจังหวัดนราธิวาส กับบ้านนุกิตบุหงา รัฐกลันตัน ลงนามเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2547

8.2 ความร่วมมือภาคเอกชน

8.2.1 มีการจัดตั้งหอการค้ามาเลเซีย - ไทย (Malaysian-Thai Business Council : MTCC) เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2545

8.3 สภาวะการค้าไทยกับมาเลเซีย

ในปี 2550 การค้าระหว่างไทยกับมาเลเซียมีมูลค่ารวม มีมูลค่ารวม 16,408.68 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 1,445.78 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือร้อยละ 8.73 โดยไทยส่งออกปมาเลเซียคิดเป็นมูลค่า 7791.09 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 17.80 และนำเข้าจากมาเลเซียคิดเป็นมูลค่า 8,617.59 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.66 โดยไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 826.50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออกจากไทยที่สำคัญ ได้แก่ ยางพารา รถยนต์อุปกรณ์และส่วนประกอบ คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า น้ำมันสำเร็จรูป เคมีภัณฑ์ ข้าว เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เม็ดพลาสติก ผลิตภัณฑ์ยาง เป็นต้น

สินค้านำเข้าจากไทยที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ แผลงวงจรไฟฟ้า เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ แผลงวงจรไฟฟ้า สื่อบันทึกข้อมูล ภาพเสียง เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์ทำจากพลาสติก เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน ไม้ซุง ไม้แปรรูปและผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

ปี พ.ศ.	ปริมาณการค้ารวม			ส่งออก		นำเข้า		ดุลการค้า
	มูลค่า	สัดส่วน (%)	% Δ	มูลค่า	% Δ	มูลค่า	% Δ	
2541	3,952.80	4.08	-28.90	1,780.30	-29.50	2,172.50	-28.40	-392.20
2542	4,613.20	4.26	16.71	2,124.20	19.32	2,489.00	14.57	-364.80
2543	6,191.10	4.70	34.21	2,832.10	33.33	3,359.00	34.95	-526.90
2544	5,800.70	4.57	-6.31	2,733.40	-3.49	3,067.30	-8.68	-333.90
2545	6,453.80	4.87	11.26	2,835.30	3.73	3,618.50	17.97	-783.20
2546	8,365.61	5.39	29.62	3,872.01	36.56	4,493.60	24.18	-621.59
2547	10,840.84	5.69	29.59	5,312.84	37.21	5,528.00	23.02	-215.16
2548	13,919.68	6.07	28.40	5,821.98	9.58	8,097.70	46.49	-2,275.72
2549	14,962.90	6.63	7.49	6,616.40	13.64	8,346.50	3.07	-1,730.10
2550	16,408.68	5.61	8.73	7,791.09	17.80	8,617.59	1.66	-826.50

หมายเหตุ : % Δ = % การเปลี่ยนแปลง

ที่มา : กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

การส่งออกสินค้าไปมาเลเซีย

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

รายการ	2547	2548	2549	2550	% Δ 50/49
1. ยางพารา	504.0	555.0	803.3	905.5	12.71
2. รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	263.8	424.1	446.6	649.1	45.35
3. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	709.4	769.1	828.6	769.9	-3.38
4. แผลงวงจรไฟฟ้า	267.6	335.7	334.7	627.6	87.51
5. น้ำมันสำเร็จรูป	22.7	55.6	70.6	221.0	213.0
6. เคมีภัณฑ์	295.1	257.1	255.1	329.5	29.17
7. ข้าว	131.0	138.9	136.5	161.5	18.32
8. เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	212.1	214.9	208.5	208.5	-2.98
9. เม็ดพลาสติก	201.0	202.1	189.8	244.4	28.81
10. ผลิตภัณฑ์ยาง	103.4	134.7	219.1	179.9	-17.86
รวมสินค้า 10 รายการ	2,710.1	3,087.3	3,492.7	4,419.0	26.52
อื่นๆ	2,602.3	2,734.6	3,372.1	3,372.1	8.05
มูลค่ารวม	5,312.4	5,821.9	6,613.6	7,791.1	17.08

หมายเหตุ : % Δ = % การเปลี่ยนแปลง ที่มา : กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

การนำเข้าสินค้าจากมาเลเซีย

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

รายการ	2547	2548	2549	2550	% Δ 50/49
1. น้ำมันดิบ	609.2	1,993.1	1,520.7	1,014.6	-33.28
2. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	965.0	1,359.9	1,268.5	1,268.5	-6.72
3. เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	420.1	496.0	426.5	426.5	-14.01
4. เคมีภัณฑ์	503.9	593.9	705.6	705.6	18.81
5. แผงวงจรไฟฟ้า	541.7	455.5	507.7	507.7	11.46
6. สื่อบันทึกข้อมูล ภาพ เสียง	5.6	60.6	188.9	320.7	69.77
7. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	285.0	301.1	334.3	366.0	9.47
8. ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากพลาสติก	144.8	162.1	233.0	196.5	-15.66
9. เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน	157.1	177.4	174.6	297.7	70.54
10. ไม้ซุง ไม้แปรรูปและผลิตภัณฑ์	311.7	350.7	248.0	257.9	3.98
รวมสินค้า 10 รายการ	3,944.1	5,904.1	5,557.1	5,597.6	0.73
อื่นๆ	1,368.3	2,1912.9	2,919.9	3,020.0	3.43
มูลค่ารวม	5,312.4	8,097.7	8,477.0	8,617.6	1.66

หมายเหตุ : % Δ = % การเปลี่ยนแปลง ที่มา : กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

สำนักอาเซียน

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

มีนาคม 2551